

Hồi 423

Duy nhất cơ hội

Yến Phi chống sào chèo thuyền, nhìn bóng lưng Lưu Dụ, nghĩ không ra lời có thể dùng an ủi gã. Không ai hiểu được đả kích thống thiết Lưu Dụ vừa nhận hơn là Yến Phi, thà chém gã hai đao thì gã còn dễ chịu hơn.

Thế hình vốn hiền ngang của Lưu Dụ tựa như co rục lại, đại biểu cho nỗi khuất nhục, thất bại và tình cảm tang thương thăng trầm đến cực độ mà gã phải chịu đựng.

Lưu Dụ quay lưng ngồi trong thuyền, thở dài: “Yến huynh có cười ta không? À! Hiện tại người ta hận nhất chính là mình, ta quá là không hiểu biết, còn nghĩ nàng là một Đạm Chân khác”.

Yến Phi thốt: “Người bất tất phải tự trách mình, đổi lại ta là người, cũng sẽ sinh ra sai lầm. Hà! Đại trượng phu nào lo không có vợ, chuyện trọng yếu nhất trước mắt là dồn tinh thần vào cuộc tranh đấu với Thiên Sư quân, mọi sự khác không còn quan trọng nữa. Có lẽ có một ngày người hồi tưởng lại chuyện đêm nay, chỉ cười xòa một lượt thôi”.

Lưu Dụ xoay mình lại, thần sắc như thường gật đầu: “Đúng! So với Đạm Chân, đêm nay chỉ là một chuyện nhỏ, đánh đổi mua lại được một bài học hay, ít ra mình bạch được sự cách biệt cao môn hàn môn là hiện thực sắt đá. Sau này ta sẽ không bước vào nhà họ Tạ nữa. Đa tạ người!”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Mình là huynh đệ, đâu cần nói đa tạ, chỉ là chuyện nhấc tay thôi mà!”.

Lưu Dụ nói: “Người giúp ta đêm nay vào Tạ phủ đi gặp Tạ Chung Tú, ta đương nhiên cảm kích, nhưng lời cảm tạ hồi nãy lại không phải vì vậy, mà là vì có người, ta hôm nay mới có thể đến Tạ gia, dẫn tới chuyện đêm nay, cũng giúp cho ta như sự tỉnh khỏi cơn mê, đi đứng dưới đất ràng ràng để làm người, không còn vọng niệm ảo tưởng gì nữa, không còn dây dưa rối rắm ái tình nam nữ nữa. Ta quả là phải học theo Phụng Tam”.

Yến Phi nói: “Ngàn vạn lần đừng sinh ra sợ hãi ái tình nam nữ, Văn Thanh đủ mọi mặt đâu có thua kém Tạ Chung Tú, hơn nữa nàng càng thích hợp với người hơn. Bọn ta thủy chung là kẻ áo vải cơ hàn, không thể hiểu thấu tâm trạng của cao môn đại tộc, càng không thể tập tành theo phương thức sinh hoạt của bọn họ. Đương nhiên Đạm Chân là một ngoại lệ. Bất kể ra sao, người đã từng được một mỹ nữ danh môn dốc lòng, đủ để tự hào rồi”.

Lưu Dụ lắc đầu: “Ta hồi nãy nhớ lại chuyện Huyền soái cản trở ta chạy trốn với Đạm Chân, nói thật ra, mãi đến lúc nãy ta vẫn có chút hận Huyền soái, nhưng hiện tại đã tiêu tán hết hận ý. Ông ta cản trở ta là đúng. Tương ái có thể chỉ nói cảm giác, xảy ra như trời long đất lở, nhưng trường kỳ sinh hoạt sống chung lại là một chuyện khác, Đạm Chân sẽ phát hiện khuyết điểm của ta, nhiệt tình của bọn ta sẽ nguội lạnh, đến khi trở thành một đôi oán ngẫu. Gần đây ta tiếp xúc nhiều với đám con cháu cao môn, càng rõ sự sai biệt giữa nhân sĩ và áo vải”.

Yến Phi thốt: “Đâu cần bi quan như vậy, cao môn đâu phải là cao cao tại thượng, chỉ là sinh sống bằng phương thức khác. Bọn họ có thể không coi bọn ta ra gì, bọn ta cũng có thể không ưa bọn họ. Con bà nó, hiện tại chính là lúc bọn ta đi chứng minh cho bọn họ xem xem ai mới có tư cách nói chuyện”.

Lưu Dụ gật đầu: “Nói thật ra, cảm giác bây giờ của ta thoáng khoái hơn nhiều, có chút như vệt hết sương mù, nhìn rõ hoàn cảnh của mình. Bắt đầu từ đêm nay, Lưu Dụ ta không còn là Lưu Dụ trước đây nữa, không còn tùy tiện theo tình cảm mà hành sự nữa. Món nợ Đạm Chân nhất định sẽ thu lại cho nàng, còn phải để người cao môn nhìn thấy đám áo vải cơ hàn bọn ta không phải vĩnh viễn để bọn chúng đạp dưới chân”.

Nói đến câu cuối, hai mắt Lưu Dụ rưng rục tinh quang, hồi phục lại sinh khí.

Yến Phi không khỏi nghĩ tới Thác Bạt Khuê, y và Lưu Dụ tuy tính cách tác phong tuyệt không phải cùng một loại, nhưng có một điểm lại không có chỗ nào khác biệt, là không cam tâm đứng dưới người ta, lòng nuôi chí hướng cao xa.

oOo

Tuyết ngời ánh sáng, xa xăm mờ mịt.

Sau một trận bão tuyết, Biên Hoang Tập biến thành một đất trời trắng bạc. Hiện tại tuyết tuy đã tạm ngừng rơi, nhưng tất cả mọi phòng xá đều tân trang thành một màu trắng, tĩnh lặng thanh khiết.

Khí trời lạnh lẽo, lại không làm tổn hao nhiệt tình của Hoang nhân, vạn người ùn ùn tràn tới bến tàu, hoan nghênh phương giá Tiểu Bạch Nhạn quang lâm, đem nhiệt tình đối hình thành sự tương phản mãnh liệt với khí trời giá buốt.

Các thành viên nghị hội, bao gồm bọn Giang Văn Thanh, Mộ Dung Chiến, Hồ Lô Phương, Phí Nhị Phiết, Âm Kỳ, Diêu Mãnh, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Thác Bạt Nghi lại hoàn

toàn mang một tâm tình khác, bọn họ đến đây không phải để nghênh tiếp Tiểu Bạch Nhạn, mà là đợi Trác Cuồng Sinh, Cao Ngạn và Trình Thương Cổ, rồi lập tức cử hành Chung lâu nghị hội, triển khai đại kế toàn diện phản công.

Giang Văn Thanh cười nói: “Doãn Thanh Nhã đã thành người của phái nữ được Biên Hoang Tập hoan nghênh nhất ngoài Kỷ Thiên Thiên ra”.

Điều Mạnh thở dài: “Thật sợ nhìn thấy biểu tình của Cao thiếu gia, hắn một lòng muốn vui vầy riêng với Tiểu Bạch Nhạn, bọn ta lại muốn chia cách bọn họ, lôi kéo hắn phải ra tiền tuyến, phụ trách nhiệm vụ nguy hiểm nhất”.

Mộ Dung Chiến thốt: “Nếu có chọn lựa khác, bọn ta sao lại dám làm hư hao sự của hắn. Chỉ tức hắn là nhân tuyển thích hợp nhất, chỉ có hắn mới làm được”.

Lưu Mục Chi nói: “Thật chỉ có hắn mới làm được sao? Ta sợ nhất là hắn không có cách chuyên tâm làm việc, trái lại làm hỏng đại sự”.

Thác Bạt Nghi thốt: “Quả không có ai có thể làm tốt hơn hắn, tiểu tử này không những rõ Biên Hoang như lòng bàn tay, hơn nữa có đủ pháp bảo, lại rành thuật che giấu tung tích, quan trọng nhất là hắn giỏi cái đạo thám sát nhất, dấu tích lạ thám tử bình thường nhận không ra, đối với hắn lại là manh mối quý báu. Biên Hoang Tập là địa phương nói thực lực, hắn có thể trở thành phong môi trứ danh nhất tuyệt đâu phải vì may mắn”.

Hồng Tử Xuân cười khố: “Hy vọng tiểu tử đó lấy đại cục làm trọng!”.

Chúng nhân chỉ còn nước nhìn nhau cười khố.

oOo

Tư Mã Nguyên Hiễn trời còn chưa sáng đã đến, cùng ăn điểm tâm với mọi người, tiễn Yến Phi lên đường.

Nhìn bề ngoài, Lưu Dự như không có chuyện gì, đàm tiếu tươi tỉnh, nhưng Yến Phi lại biết gã càng rành che kín tâm sự hơn trước đây.

Lợi dụng cơ hội này, Lưu Dự quay sang Tư Mã Nguyên Hiễn: “Đêm nay bọn ta sẽ động thân ra tiền tuyến, trên đường có đi ngang qua Quảng Lăng, tiện đó bái kiến Tôn Vô Chung tướng quân, tìm hiểu tình huống Bắc Phủ binh ở Quảng Lăng”.

Tư Mã Nguyên Hiễn do dự: “Chuyện này có nên hỏi xin cha ta trước không?”.

Yến Phi đáp: “‘Tướng tại ngoại, đâu cần đợi lệnh vua’. Đây không phải là chống lệnh phạm thượng, mà là chỉ có các tướng lãnh tác chiến ở tiền tuyến mới minh bạch được tình huống xác thực, biết được sách lược nào là thích hợp nhất. Hiện tại bọn ta ở cùng một tình huống, vương gia đương nhiên là người tinh minh, nhưng ông ta hiềm kỵ quá nhiều, đối với tình huống tiền tuyến chỉ có thể thông qua báo cáo của thám tử. Bọn ta nếu muốn thắng được cuộc chiến này, tuyệt không thể do dự đắn đo thái quá, dẫn tới trói chân bó tay lúc hành sự, mà cần phải thẳng tay mà làm, giống như tình huống Hoang nhân hai lần quang phục Biên Hoang Tập. Công tử cần phải gan dạ, Lưu Dụ bọn họ mới có cơ hội thành công”.

So đi sánh lại, Yến Phi có thể coi là người ngoài cuộc của trận chiến này, thêm vào ai ai cũng biết tác phong chí công vô tư của chàng, lại là người Tư Mã Nguyên Hiễn hết lòng ngưỡng mộ, cho nên chàng mở miệng là có hiệu quả nhất.

Tư Mã Nguyên Hiễn nghe vậy lập tức sáng bừng mắt, gật đầu: “Đúng! Giống như tình huống lần đó bọn ta ác đấu với Hác Trường Hanh trên sông, đâu còn rảnh để nghĩ đến chuyện khác. Tất cả cứ như đề nghị của Lưu huynh mà làm đi! Về mặt cha ta để ta phụ trách”.

Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam và Yến Phi như nhẹ đỡ một gánh nặng, đây có thể nói là quan ải cuối cùng, chỉ cần có thể rời khỏi Kiến Khang, bọn họ như rồng về biển lớn, đất trời mặc cho bọn họ tung hoành.

Sợ nhất là Tư Mã Đạo Tử đột nhiên cải biến chủ ý, vào giờ phút cuối muốn bọn họ ở lại Kiến Khang chờ lệnh, lúc đó bọn họ chỉ còn nước ngồi nhìn Thiên Sư quân đoạt lấy giang sơn.

Nhưng nếu bọn họ có thể ly khai Kiến Khang, liền có thể phóng tay mà làm, làm cái gọi là tướng tại ngoại không cần nghe lệnh vua. Tư Mã Đạo Tử đương nhiên không cao hứng, nhưng dưới tình huống hình thế phát triển đến mức chỉ có kỳ binh của bọn họ mới có sức xoay chuyển cục diện, Tư Mã Đạo Tử đâu còn đường chọn lựa nào khác, chỉ còn nước toàn lực ủng hộ bọn họ, còn phải cầu thần bái Phật để bọn họ đừng đại bại toi tã.

Lưu Dụ thật rất cảm kích Đồ Phụng Tam, hình thế trước mắt chính là do một tay y tạo ra, thêm vào sự giúp đỡ của Yến Phi, cơ hội bọn họ khát vọng nhất cuối cùng đã lọt vào tay.

Lưu Dụ sâu sắc thể hội được từ sau khi trở thành người kế thừa của Tà Huyền, trải qua ngàn vạn gian khổ, cơ hội gã một mực chờ đợi cuối cùng đã đến.

Đây cũng là một cơ hội duy nhất để trở thành anh hùng trong tai mắt người Nam.

Đánh mất nó đi, sự tồn tại của gã sẽ chỉ là một mẩu chuyện cười.

oOo

Cao Ngạn đến trước thương phòng của Doãn Thanh Nhã, giơ tay gõ cửa, rướn cổ: “Nhã nhi! Sắp đến Biên Hoang Tập rồi!”.

Thanh âm lười biếng của Doãn Thanh Nhã truyền ra: “Mới sáng sớm mà đã ồn ào nhốn nháo rồi, người ta rất mệt đó, ngủ thêm chút nữa được không?”.

Cao Ngạn lòng mừng rỡ, không ngờ Doãn Thanh Nhã không kêu hấn cút đi mà lại nũng nịu với hấn, liền máu nóng dâng trào, thần hồn đờ đẫn, thử đẩy cửa, lại phát giác bên trong có cài then, vội dịu giọng khuyên: “Ngủ thêm không có vấn đề gì, bất quá nàng trước hết hãy mở cửa cho ta, để ta đi vào thu dọn hành trang cho nàng”.

Nói đến hai câu cuối, cả hấn cũng cảm thấy lý lẽ cùn tặc, bởi Doãn Thanh Nhã chỉ có một cái bao nhỏ, đâu có cần chỉnh lý thu thập. Chỉ tức không nghĩ ra được lý do nào hay hơn, lẽ nào nói: “đi vào thân cận với nàng”?

Không ngờ chuyện làm cho hấn không tưởng nổi đã xảy ra.

“Cạch” một tiếng, then cửa mở ra.

Cao Ngạn lòng nở hoa, liền đẩy cửa lách người vào, lại khe khẽ đóng cửa.

Doãn Thanh Nhã đã quay lại giường, tóc mây tán loạn buông xõa trên chăn trên gối, da trắng tóc đen, hấp dẫn vô cùng.

Tim Cao Ngạn không ngừng đập loạn, rón rén đến trước giường.

Cao Ngạn thầm kêu má ơi, không khỏi bị vẻ đẹp quá mức bình thường và tư thế nằm ngủ động hồn của nàng làm mê mết, nín thở sợ làm kinh động nàng, thận trọng ngồi bên rìa giường, giơ tay vén mấy sợi tóc mây lòa xòa trên mặt nàng, ngón tay khe khẽ phớt qua bờ má đỏ rung rục mịn màng muốn nứt bung ra.

Doãn Thanh Nhã vẫn không chịu mở mắt, như mộng du thốt: “Tay ngươi đang run à?”.

Cao Ngạn tâm thần túy lúy, cúi đầu muốn hôn lên bờ má tràn trề khí sắc kiện Khang, trắng muốt ửng hồng, chợt phát giác không kè tới được, thì ra còn cách má nàng khoảng ba tấc đã bị nàng dùng ngọc chuông cản môi, chỉ còn nước thoái một bước mà cầu thứ khác, hôn vào lòng bàn tay nàng.

Thân thể yếu kiều của Doãn Thanh Nhã khẽ run lên, như bị muỗi cắn rứt tay về, tron mắt hờn mát: “Ngươi còn dám!”.

Cao Ngạn sợ nàng động thủ phản kích, liền ngồi thẳng dậy.

Doãn Thanh Nhã tựa hờn tựa thích trợn trừng nhìn hắn, làm phách: "Người có phải muốn ta hôm nay lại không thêm hỏi tới người không?".

Cao Ngạn cười xòa: "Nhã nhi người lớn rộng lượng, ta chỉ là không cầm được tình cảm, đầu óc không khống chế được môi miệng. Khà! Tay Nhã nhi thơm quá".

Doãn Thanh Nhã ôm chần ngồi dậy, vươn mình lườm biếng, trách móc: "Tại người hết! Giấc buồn ngủ bị người lôi đi hết rồi".

Cái Cao Ngạn hy vọng nhìn thấy nhất hiện tại là cảnh đẹp chần rời khỏi người nàng, lại cười xòa: "Cũng đến lúc xuống giường rồi! Một khắc nữa là đến Biên Hoang Tập".

Doãn Thanh Nhã đôi mắt đẹp lấp lánh quan sát hắn: "Người hôm nay tinh thần rất tốt, đêm hôm quá chắc ngủ ngon lắm".

Cao Ngạn có vẻ bẽn lẽn: "Ngủ là sở trường của ta, cho dù đang trong hiểm cảnh, ta muốn ngủ là ngủ, nhưng tín hiệu nguy hiểm tí tẹo cũng có thể làm cho ta sợ tỉnh".

Doãn Thanh Nhã vui vẻ thốt: "Ta cũng rất ham ngủ. Ồi! Đừng nói nữa, để bọn ta ra ước pháp tam chương".

Cao Ngạn gãi đầu: "Ước pháp tam chương?".

Doãn Thanh Nhã tức tối: "Đương nhiên là phải có chút quy củ, nếu không làm sao quản trị được tiểu tử người? Có cơ hội là chiếm tiện nghi với người ta liền. Người thật ra có chịu nghe không?".

Cao Ngạn bị hù nhảy dựng, hoang mang: "Nghe! Nghe! Đương nhiên nghe, Nhã nhi xin cứ giảng chỉ".

Doãn Thanh Nhã cười: "hắt" một tiếng: "Giảng chỉ?", lại lườm hắn: "Chương thứ nhất là không được đề cập lại câu nói đêm hôm qua".

Cao Ngạn lòng rạng rỡ, cố ý nhú mày làm ra vẻ không hiểu gì: "Là câu nào?".

Doãn Thanh Nhã nổi giận: "Cao Ngạn!".

Cao Ngạn sợ nàng trở mặt, liền giống như đột nhiên nhớ ra: "À! Nhớ ra rồi! Là câu 'Nhã nhi sao cũng được'. Nhớ rồi! Nhớ rồi! Sau này không nhắc lại nữa".

Doãn Thanh Nhã mắt hạnh trợn tròn, chống nạnh hờn mát: "Còn nói nữa!".

Chấn cuối cùng đã rơi khỏi mình nàng, để lộ thân thể chỉ mặc áo trong, đường nét xinh tươi động hồn của nàng triển lộ mồn một, Cao Ngạn không thể khống chế mục quang đưa thị tuyến dời lên người nàng.

Doãn Thanh Nhã mặt đỏ bừng, quát: "Tiểu tử đáng chết! Nhìn cái gì?".

Cao Ngạn vội kéo mục quang đi, cười xòa: "Đâu có nhìn thấy gì. Chương thứ nhì là gì đây? Hy vọng không phải muốn ta bịt mắt lại! Vậy thì làm sao mà dẫn Nhã nhi đi cuồng hoang được?".

Doãn Thanh Nhã cười ngọt ngào: "Không nói nữa! Bây giờ người rút ra cho ta, ta mặc quần áo xong sẽ ra gặp người".

Cao Ngạn cao hứng đến mức muốn hát vang một bản, nhào lộn mấy vòng, ngoan ngoãn vọt ra ngoài.

oOo

Yến Phi kiên quyết từ chối để mọi người đưa chàng một đoạn đường, một mình rời khỏi Thanh Khê tiểu trúc, nhắm hướng Quy Thiện tự đi từ biệt An Ngọc Tĩnh.

Lệnh giới nghiêm đã giải trừ nửa canh giờ trước, người ngựa xe cộ trên đường từ từ đông đúc, Kiến Khang như một người khổng lồ ngủ say đã hồi phục lại sinh khí và sức sống.

Lúc này trong tâm tưởng của chàng không phải là An Ngọc Tĩnh hồng nhan tri kỷ kính ái nhất, mà là Kỷ Thiên Thiên đêm hôm qua truyền tin tức tình báo trọng yếu cho chàng, nàng tinh thần còn chưa hoàn toàn hồi phục lại, vẫn gắng sức dùng tâm linh truyền cảm phát ra cảnh báo cho chàng hay, sẽ tạo thành ảnh hưởng ra sao đối với nàng? Nói không lo là tự lừa gạt mình.

Theo miêu tả của Kỷ Thiên Thiên, vị khách nhân Mộ Dung Thùy chiều đãi khăng định là Ba Cáp Mã Tư hiểu biết dị thuật tinh thần, mà nữ nhân lão muốn đối phó chắc là Sở Vô Hạ đã đi theo Thác Bạt Khuê.

Hách Liên Bột Bột tại sao lại hòa nhập cùng Ba Cáp Mã Tư?

Hai người từng là kẻ dưới cờ Diêu Hưng, một làm quân sư, một làm chủ tướng, chắc có giao tình nhất định.

Chàng tuy biết được chuyện Ba Cáp Mã Tư truy sát Sở Vô Hạ từ chỗ Thác Bạt Khuê, cũng biết ân oán giữa hai người, lại không ngờ Ba Cáp Mã Tư có thể vì để báo thù mà bắt

chấp tất cả đi chọn Hách Liên Bột Bột công đả Thác Bạt Khuê, lại âm thầm câu kết với Mộ Dung Thùy.

Hách Liên Bột Bột khẳng định sẽ bị đẩy động, bởi gã ở cái vị trí thế bất lưỡng lập với Thác Bạt Khuê, ngày nào chưa thể tiêu diệt Thác Bạt Khuê, gã cũng không có cách nào khuếch triển qua phía Bắc.

Càng đáng lo là nếu Thác Bạt tộc càng lúc càng mạnh, gã sẽ lọt vào ách vận vong quốc diệt tộc.

Cho nên nếu Hách Liên Bột Bột nhận được tình báo xác thực từ Ba Cấp Mã Tư, biết rõ hiện nay Thác Bạt Khuê đang ở hoàn cảnh nguy nan như trứng xếp chồng, tuyệt sẽ không bỏ qua thời cơ thừa lúc người ta gặp nguy mà tiến công Thịnh Lạc thành Thác Bạt tộc đang trùng kiến.

Hung Nô tộc của Hách Liên Bột Bột là một thế lực khác ở khu Hà Sáo ngoài Thác Bạt tộc, bao năm nay không ngừng xung đột với Thác Bạt tộc, đều gặp kết quả thất lợi.

Hiện tại Thác Bạt Khuê vì để giữ Bình Thành và Nhân Môn, đem quân lực chuyển dời vào trong Trường Thành, giảm thiểu lực lượng phòng ngự Thịnh Lạc, nếu Hách Liên Bột Bột dùng kỳ binh tập kích, cơ hội thành công rất lớn.

Mất đi Thịnh Lạc, Thác Bạt Khuê sẽ mất đi căn cứ địa ngoài Trường Thành, Thác Bạt tộc nhân du mục khu Hà Sáo sẽ gặp họa đồ sát tàn khốc, nào khác gì cơ sở bị nhổ bật gốc rễ, Thác Bạt Khuê cũng coi như xong.

Thủ đoạn của Mộ Dung Thùy quả là lợi hại, nắm bắt toàn cục thế không chút sai sót, không chỗ nào là không dùng kỳ binh kỳ kế phá hủy đả kích địch nhân, giả như không phải có thám tử thần kỳ Kỳ Thiên Thiên, e rằng Yến Phi chàng và Thác Bạt Khuê gục ngã rồi vẫn chưa rõ là sao.

Nhưng chỉ cần Thác Bạt Khuê biết được có chuyện này, y sẽ có biện pháp ứng phó, sẽ không vì gió tuyết mùa đông mà coi thường bỏ qua, dẫn đến sai lầm sau này khó trở ngược được.

Yến Phi đã đến ngoài cửa Quy Thiện tự, do mới sáng sớm, cửa miếu vẫn còn chưa mở, chỉ có một cửa hông cho người vào ra.

Lòng Yến Phi bình tĩnh trở lại, bước vào trong chùa, chỗ chính điện truyền ra thanh âm tụng kinh ban sớm, tẩy sạch phiền não của chàng.

Mặc cho chàng kiểm pháp cái thế, nhưng lực lượng của một người chung quy cũng có hạn, những gì chàng có thể làm đều đã làm, hiện tại cần phải quăng bỏ tất cả, chuyên chú vào trận quyết chiến ứng phó Tôn Ân.

Thông qua cửa vòm bán nguyệt, chàng tiến vào Quy Thiện viên cảnh trí ưu mỹ, trong đầu dâng hiện ngọc dung như hoa của An Ngọc Tĩnh.

Bất chợt chàng tựa như tiến vào một cảnh giới khác, thế giới phiền nhiễu náo loạn ngoài Quy Thiện viên không còn một chút xú quan hệ gì với chàng nữa.

Vào giờ phút này, chàng nhớ đến chiều thức đánh bữa giữ mạng trốn chạy năm xưa ở Biên Hoang lúc bị Khất Phục Quốc Nhân truy sát, linh quang chợt thoáng qua đầu.

“Reng!”.

Điệp Luyện Hoa ra khỏi vỏ.

Yến Phi vận chuyển Thái Âm chân thủy, Điệp Luyện Hoa vẽ ra mười mấy quỹ tròn trịa không chút khiếm khuyết lớn lớn nhỏ nhỏ trước mắt, bày bố một khí kinh Tiên thiên tràn đầy Thái Âm chân thủy, ngưng tụ không tản mát.

Vụt Yến Phi thần tốc lùi ra sau, lại liền xông tới trước, kiểm hóa trường quang, Thái Dương chân hỏa từ mũi kiếm nhả ra, nối mười mấy vòng tròn lại.

“Oành!”.

Một luồng chớp tựa như có thể xé nát hư không xuất hiện trước mắt.

Ánh chớp vừa lóe lên liền chớp tắt, không phải phá vỡ hư không thật.

Yến Phi tra kiếm vào vỏ, toàn thân tê tái, biết được mình cuối cùng đã ngộ phá đường lối đem Tiên Môn Quyết dung nhập vào “Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp”. Tuy đây chỉ là một khởi đầu, nhưng lại là một khởi đầu tốt đẹp vô cùng.

Sau đó chàng nhìn thấy An Ngọc Tĩnh.

- o O o -